

ΛΟΤΟΣ

9-11 ΕΤΩΝ

ΕΥΕΛΙΚΤΗ ΖΩΝΗ • ΦΙΛΑΝΑΓΝΩΣΙΑ

Βέρα Πρατικάκη

Μήπως ξίδατε τον Ροδόλφο;

Εικονογράφηση:
Βίλλυ Καραμπατζιά

ΜΑΘΑΙΝΟΥΜΕ ΤΑ...
τη
φιλοζωία

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Μήπως είδατε τον Ροδόλφο;**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Βέρα Πρατικάκη
ΕΞΩΦΥΛΛΟ – ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Βίλλυ Καραμπατζιά
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Δημήτρης Χαροκόπος

© Βέρα Πρατικάκη, 2016
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2016

Πρώτη έκδοση: Ιανουάριος 2016

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1501-7
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1502-4

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση σε 100% οικολογικό χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

Βέρα Πρατικάκη

Μήπως είδατε τον Ροδόλφο;

Εικονογράφηση:
Βίλλυ Καραμπατζιά

ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΣΗ

Η ΒΕΡΑ ΠΡΑΤΙΚΑΚΗ γεννήθηκε το 1990 στην Αθήνα. Σπούδασε Ιστορία στο Πανεπιστήμιο του Γουόρικ και της Οξφόρδης και Ψυχολογία στο Πανεπιστήμιο του Ντέρμπι και του Ανατολικού Λονδίνου.

Εργάζεται στο Κέντρο Μέριμνας Οικογένειας και Παιδιού (ΚΜΟΠ), στο πρόγραμμα για την αντιμετώπιση του σχολικού εκφοβισμού, και παράλληλα διατηρεί το δικό της γραφείο, όπου προσφέρει υπηρεσίες ψυχοθεραπείας σε ενηλίκους και παιδιά.

Η μεγάλη της αγάπη είναι η συγγραφή βιβλίων για παιδιά. Το 2011 εξέδωσε το πρώτο της παιδικό παραμύθι, *Caterpillar Pauline*, προσφέροντας όλα τα έσοδα στη φιλανθρωπική οργάνωση της Αγγλίας BeatBullying, και το επόμενο βιβλίο της ήταν ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΒΕΝΤΑΛΙΑΣ (2015), το οποίο βασιζόταν στην έρευνα που έκανε κατά τη διάρκεια του μεταπτυχιακού της στην Οξφόρδη.

Στη γιαγιά μου

Περιεχόμενα

«Καλώς το διαβολάκι μου!»	9
Δημοτική Λέσχη Ηλικιωμένων, ή αλλιώς Δ.Λ.Η.....	13
Η μπουγάδα της «μάγισσας»	15
Η επίσκεψη του κυρίου Ερμή.....	19
Η σπουδαία ανακοίνωση στη Δ.Λ.Η.	23
Ο διαγωνισμός μπιρίμπας.....	25
«Εδώ ο Ροδόλφος, εκεί ο Ροδόλφος, πού είναι ο Ροδόλφος;».....	31
Η αναζήτηση ξεκινάει	33
«Και ο μεγάλος μας τυχερός είναι...»	37
Αναλύοντας τα στοιχεία.....	39
Πράκτορες έτοιμοι για δράση	42
Η Ουρανί Κιουρί και μια ιδιοφυΐα στο εργαστήριο	45
Μεντράνο και Ντράνο: ένα ακτύπητο δίδυμο.....	49
Το πάρτι	53
«Ας βγάλουμε και πάλι τις καμπαρντίνες μας από την ντουλάπα»	56

«Καλώς το διαβολάκι μου!»

Καλώς το διαβολάκι μου!»

Ο Άγγελος έπεσε με φόρα στην αγκαλιά της θείας Ουρανίας. Ύστερα πέταξε το σακιδίό του στη γωνία και έτρεξε στο σαλόνι να δει τον Ροδόλφο.

Εκείνος τον κοίταζε μέσα από το κλουβί του, ενώ μασουλούσε ένα καρότο. Κουνούσε τη μυτούλα του ενώ τα μαύρα ματάκια του τον επεξεργάζονταν με ενδιαφέρον. Ήταν στρουμπουλός, με μακριά αυτιά που σέρνονταν στο πάτωμα και ένα αστείο τσουλούφι.

«Να τον βγάλω απ' το κλουβί του;» ρώτησε.

Η Ουρανία αρχικά ήταν σκεπτική. Ήξερε ότι θα ακολουθούσε ένας μικρός χαμός.

«Έλα, Ουρανία! Σε παρακαλώ!»

Δεν της πήγαινε η καρδιά να του χαλάσει χατίρι, κι έτσι μέσα σε λίγα λεπτά ο Ροδόλφος άρχισε να χοροπηδάει γύρω γύρω στο σαλόνι με τον Άγγελο πίσω του να τον ακολουθεί.

«Κοίτα, Ουρανία, σφήνωσε κάτω απ’ τον καναπέ!»

«Κοίτα, σκόνταψε στ’ αυτιά του».

«Κοίτα, δε νομίζεις ότι του πάνε πολύ τα γυαλιά ηλίου σου;»

Η Ουρανία κάθισε στην πολυθρόνα και χάζευε τον Άγγελο και το κουνέλι που ευχαριστιόνταν το παιχνίδι τους. Κάποια στιγμή, έπεπα από ώρα, ο Άγγελος σωριάστηκε λαχανιασμένος στο χαλί και το κουνέλι χώθηκε στο καλάθι όπου η Ουρανία τακτοποιούσε τα μαλλιά και τις βελόνες πλεξίματος.

«Θέλω κι εγώ ένα κουνέλι!» είπε με καημό.

«Γιατί δε λες στη μαμά σου να σου πάρει ένα;»

«Χίλιες φορές τής το ’χω πει, αλλά εκείνη δε θέλει ούτε να το ακούσει. “Διάλεξε, ή εμένα ή το κουνέλι”, μου λέει κάθε φορά. Κι εγώ της απαντώ “το κουνέλι”, αλλά δε μου δίνει σημασία».

«Τι να πεις... Μαμάδες! Δεν πειράζει, μπορείς να έρχεσαι εδώ όποτε θες να παίζεις με τον Ροδόλφο. Νομίζω πως σου ’χει αδυναμία, ξέρεις».

Εκείνη τη στιγμή χτύπησε το κουδουνάκι από το χρονόμετρο της κουζίνας.

«Πάνω στην ώρα!»

«Μμμμ! Πες μου, πες μου, τι μου έφτιαξες σήμερα, Ουρανία; Κέικ ή μήπως κουλούρια;»

«Έκπληξη!» του είπε και πήγε προς την κουζίνα με τον Άγγελο να την ακολουθεί από κοντά.

Η Ουρανία ήταν εξαιρετική μαγείρισσα, αλλά και ο Άγγελος μεγάλος γλυκατζής. Και επειδή η μαμά του τον είχε μονίμως σε διάπα, περίμενε πώς και πώς

τα Σαββατοκύριακα που πήγαινε στην αγαπημένη του θεία. Εκεί απολάμβανε γλυκά με την ψυχή του και φρόντιζε να τρώει τόσο ώστε να του φτάνει για όλη την εβδομάδα. Κι έτσι η μαμά του έμενε με την απορία: «Μα καλά, αφού τρώει σαν πουλάκι το παιδάκι μου, πώς γίνεται να παχαίνει;». Η Ουρανία και ο Άγγελος κρυφογελούσαν, αλλά δεν έλεγαν λέξη. Ήταν το μικρό τους μυστικό.

Εκείνο το Σάββατο η Ουρανία είχε φτιάξει ένα υπέροχο σουφλέ σοκολάτας και του σέρβιρε ένα χορταστικότατο κομμάτι με μια ακόμα πιο χορταστική μπάλα παγωτό.

«Μμμμμμ!» μπόρεσε μονάχα να πει ο Άγγελος που μπουκώθηκε αμέσως με το γλυκό.

Σε χρόνο ρεκόρ το είχε καταβροχθίσει και η ζάχαρη δεν άργησε να επιδράσει στο σώμα του. Ο Άγγελος άρχισε και πάλι να στριφογυρίζει σαν σβούρα.

«Πάμε να παίξουμε μπάλα; Πάμε να κάνουμε πλάκες απ' το τηλέφωνο; Πάμε...;»

Κάποια στιγμή επιτέλους οι μπαταρίες του άδειασαν.

«Ώρα για ύπνο», είπε η Ουρανία. «Σε πέντε λεπτά θα έρθω να ελέγξω αν είσαι έτοιμος. Και μην ξεχάσεις τα δόντια. Οδοντόπαστα έχει στο συρταράκι».

Ο Άγγελος φόρεσε τις πιτζάμες του, πήρε τον Ροδόλφο αγκαλιά και κουκουλώθηκε με το πάπλωμα στο κρεβάτι του. Η μυτούλα του κουνελιού κουνιόταν και πάλι ασταμάτητα όσο ο Άγγελος χάιδευε τα μακριά του αυτιά. Η Ουρανία φάνηκε στην πόρτα.

«Ουρανούλα, Ουρανίσα, Ουρανούλιστα μου;» εί-

πε. «Θα μου πεις μια από τις απίστευτες ιστορίες σου; Εσύ που είσαι τόσο καλή και τόσο όμορφη και τόσο, τόσο, τόσο... γλυκιά!»

Ήταν περασμένες δέκα, αλλά η Ουρανία δεν μπορούσε να του φέρει αντίρρηση. Δεν ήθελε και πολύ να την πείσει. Άλλωστε πολύ της άρεσε να κάθεται δίπλα του πριν κοιμηθεί και να του διηγείται ιστορίες. Αφού τον έβαλε να της υποσχεθεί ότι στη μαμά του θα έλεγε πως κοιμήθηκε νωρίς νωρίς σαν καλό παιδί, έφερε το μαξιλάρι της και κάθισε δίπλα του.

«Σου 'χω πει για τη φορά που πιάσαμε με τον Ροδόλφο τους λαθροκυνηγούς στο Τιμπουκτού; Ή μάλλον καλύτερα να σου πω για τη φορά που κατασκοπεύαμε οι δυο μας λαθρέμπορους στη Γουαδελούπη. Αυτή κι αν ήταν περιπέτεια! Μέχρι και ελεύθερη πώση χρειάστηκε να κάνουμε. Ευτυχώς είναι γενναίο κουνέλι».

Ο Άγγελος είχε τις αμφιβολίες του, αλλά η Ουρανία τον διαβεβαίωνε πως οι ιστορίες που του έλεγε ήταν πέρα για πέρα αληθινές. Του έλεγε πως μέχρι να πάρει σύνταξη δούλεψε ως μυστική πράκτορας σε μια υπηρεσία τόσο μα τόσο μυστική που, αν του αποκάλυπτε ποια ήταν, θα τον έθετε σε κίνδυνο, οπότε ο Άγγελος απέφευγε τις πολλές ερωτήσεις. Είχε πειστεί ότι ο πράκτορας 008 ήταν η Ουρανία και ότι ο μοναδικός και ταλαντούχος βοηθός της ήταν ο τροφαντός και γλυκούλης κούνελος.

Δημοτική Λέσχη Ηλικιωμένων, ή αλλιώς Δ.Λ.Η.

Η λέσχη ήταν σχεδόν άδεια. Μόνο δυο παππούδες έπαιζαν τάβλι στο στρογγυλό τραπέζι πίσω δεξιά στη γωνία και τρεις κυρίες έπλεκαν μωρουδίστικα καλτσάκια. Ο κύριος Ερμής, η κυρία Βάλια και η κυρία Θέκλα, τακτικά μέλη πλέον, κουβέντιαζαν καθισμένοι στις γνωστές τους θέσεις. Όσο άδειος και αν ήταν ο χώρος, αυτοί θα διάλεγαν το γωνιακό τραπέζι. Όπως και να το κάνουμε, ήταν το δικό τους.

«Αυτή η νέα γενιά είναι χαμένη», έλεγε η κυρία Θέκλα και οι άλλοι κουνούσαν το κεφάλι τους συμφωνώντας. «Εμείς στην εποχή μας δεν ήμαστε έτσι».

«Δεν έχουν ιδανικά, φιλοδοξίες, τίποτα», συμπλήρωσε ο κύριος Ερμής. «Όλη μέρα είναι κολλημένοι μπροστά σε μια οθόνη σαν αποχαυνωμένοι. Ήθελα να 'ξερα τι κάνουν;»

«Ε, τώρα με την τεχνολογία μπορούν να κάνουν τα

πάντα», είπε η κυρία Βάλια. «Μόνο καφέ πια δεν ψήνουν τα κινητά, ή μήπως τώρα το κάνουν και αυτό;»

«Εγώ πάντως δεν ξέρω ούτε να το ανοίξω», είπε ο κύριος Ερμής. «Μου χάρισε ένα ο γιος μου τις προάλλες. Έπρεπε να τον δείτε. Μου έλεγε κάτι για οθόνες αφής, για έξυπνο τηλέφωνο και για φωνητική υπηρεσία. Η τελευταία λέξη της τεχνολογίας, λέει. Κάτι για μια μάρκα που έμοιαζε με κάποιο φρούτο στα αγγλικά. Να δεις πώς μου την είπε; Μπανάνα; Πορτοκάλι; Α πα πα! Δεν μπορώ να το θυμηθώ με τίποτα. Δυστυχώς, όμως, ακόμα το έχω κλειστό. Πώς ανοίγει άραγε αυτό το πράγμα;»

Η κυρία Θέκλα τον διέκοψε.

«Πολύ αργεί σήμερα η Ουρανία».

«Α, δεν το ξέρεις; Δε θα 'ρθει απόψε. Μου το είπε το πρωί που την είδα στη λαϊκή. Έχει να κάνει έκτακτο *babysitting*. Οι γονείς του Άγγελου έχουν την επέτειό τους και ήθελαν να βγουν χωρίς το υπερκινητικό τους διαβολάκι. Δεν είναι, βλέπεις, όλα τα παιδιά τόσο καλά όσο ο Αριστομένης μου», σχολίασε η κυρία Βάλια που δεν έχανε ευκαιρία να επαινεί το λατρευτό της εγγονάκι.

«Άρα, δεν έχει χαρτάκι σήμερα;»

«Γιατί, εμείς λίγοι σου πέφτουμε;» έκανε προσβεβλημένος ο κύριος Ερμής και χωρίς να χάσει χρόνο έστρωσε την τσόχα στο τραπέζι, έβγαλε τις τράπουλες και ανακάτεψε μ' ένα εντυπωσιακό *φρρρρρρρρ*.

Η παρέα σοβαρεύτηκε, η συζήτηση διακόπηκε και το παιχνίδι ξεκίνησε.

Η μπουγάδα της «μαγισσας»

Τα Σαββατοκύριακα ήταν για την Ουρανία ταυτόχρονα οι πιο κουραστικές, αλλά και οι πιο απολαυστικές μέρες. Κάθε Σάββατο απόγευμα η μαμά του Άγγελου τον άφηνε σπíti της για να μπορέσει να βγει κι εκείνη με τον άντρα της λίγο έξω να ξεσκάσει. «Σίγουρα δε σου κάνει κόπο, Ουρανία μου;» της έλεγε. «Τον έβαλα να μου υποσχεθεί πως θα είναι φρόνιμος αυτή τη φορά, όχι σαν την προηγούμενη».

Η Ουρανία, που ήξερε πως οι υποσχέσεις αυτές ήταν λόγια του αέρα, έπαιρνε τα μέτρα της. Έριχνε έναν γερό μεσημεριανό υπνάκο, έπινε μια φρεσκο-στυμμένη τονωτική πορτοκαλάδα και στις τέσσερις και μισή ακριβώς ήταν έτοιμη να υποδεχτεί το αγόρι.

Έτσι είχε κάνει και τώρα και ένιωθε γεμάτη ενέργεια όταν ο μικρός δρασκελίσε την πόρτα της.

Εκείνο το απόγευμα ο Άγγελος ήταν όλο ιδέες. Αρχικά μασκαρεύτηκαν με ό,τι βρήκαν μπροστά τους

και έπαιζαν θέατρο, μετά ανέβηκαν στην ταράτσα και πέταξαν νερόβομβες και στη συνέχεια έκαναν διαγωνισμό για το ποιος θα έτρωγε πιο γρήγορα τη μακαρονάδα του.

«Σε κέρδισα, Ουρανία! Άγγελος-Ουρανία 1-0!» εί-
πε φουσκώνοντας από περηφάνια.

Ντριιν, ντριιν!

Η Ουρανία, γελώντας ακόμα με τη χαρά του μικρού που πανηγύριζε τρέχοντας πέρα δώθε στο σπíti, πήγε να προλάβει το τηλέφωνο.

«Παρακαλώ;»

«...»

«Α, γεια σου, Θέκλα, εσύ είσαι;»

«...»

«Μανταλάκια; Ναι, βέβαια έχω. Θα στείλω τον Άγγελο να σ' τα φέρει».

«...»

«Ναι, μην ανησυχείς. Μου τα δίνεις όποτε θες».

«...»

«Το φαντάζομαι. Κι εγώ είχα φάει τον κόσμο τις προάλλες που είχα χάσει το τηλεκοντρόλ. Ξέρεις τελικά πού το είχα βάλει; Στην κατάψυξη. Κοίτα να δεις! Είχα πάει, φαίνεται, να πάρω λίγο παγωτό και αφηρημένη το άφησα εκεί μέσα. Θα τα βρεις κι εσύ κάποια στιγμή. Κάπου θα τα 'χεις παρατήσει».

«...»

«Μα μην το συζητάς. Κανένα πρόβλημα. Γι' αυτό είναι οι γεύονες», είπε και έκλεισε το τηλέφωνο. «Άγγελε; Για έλα λίγο που σε θέλω».

Ο Άγγελος και η κυρία Θέκλα δεν τα πήγαιναν και πολύ καλά. Κάθε φορά που την έβλεπε ο μικρός ήθελε να φύγει. Τον τρόμαζε. Έτσι που ήταν πάντα ντυμένη στα μαύρα και με αυτό το σφικτό τσεμπέρι που φορούσε στο κεφάλι έμοιαζε με μάγισσα. Και τα θεόστραβα δόντια της την έκαναν ακόμα πιο αποκρουστική.

Ούτε και η Ουρανία όμως τη συμπαθούσε ιδιαίτερα τη γειτόνισσά της. Όλο τής ζητούσε να δανειστεί πράγματα και ποτέ δεν της τα επέστρεφε. Αλλά η Ουρανία δεν ήταν άνθρωπος που κρατούσε κακία. Άλλωστε είχαν κοινούς φίλους και στη λέσχη την έβλεπε σχεδόν κάθε εβδομάδα όταν έπαιζαν με την παρέα μπιρίμπα. Η μόνη τακτική που μερικές φορές ακολουθούσε για να εκτονώνει τον θυμό της ήταν να κάνει ό,τι μπορεί για να την κερδίζει στα χαρτιά.

«Για πήγαινε μια βόλτα στην κυρία Θέκλα», είπε στον Άγγελο φορτώνοντάς τον μανταλάκια.

Ο μικρός άρχισε αμέσως τις δικαιολογίες. «Αχ, μόλις μ' έπιασε μια κράμπα. Ποπό! Ούτε βήμα δεν μπορώ να κάνω!»

«Έλα, άσ' τα τώρα αυτά και κάνε μια καλή πράξη για αλλαγή».

Ο Άγγελος δε φαινόταν να έχει επιλογή. Πήρε μια βαθιά ανάσα και ανέβηκε τις σκάλες μέχρι το σπίτι της «μάγισσας». Όταν πια γύρισε, είχε ήδη αρχίσει να βραδιάζει.

«Τι έκανες τόσο ώρα;» τον ρώτησε η Ουρανία. «Ανησύχησα».

«Η Θέκλα σου με έβαλε να τη βοηθήσω να κρεμάσουμε όλη της την μπουγάδα. Επίτηδες το 'κανε. Χαίρεται να με ταλαιπωρεί».

«Αχ, τι τράβηξες, κακομοίρη μου», του είπε λιγάκι κοροϊδευτικά η Ουρανία. «Δύσκολο πράγμα το άπλωμα των ρούχων, ε;»

Ο Άγγελος την αγνόησε κι ανέβηκε στον πάνω όροφο κατσουφιασμένος. Ξάπλωσε στο κρεβάτι της Ουρανίας και άνοιξε την τηλεόραση να δει καμιά ταινία για να ηρεμήσει. Από το παράθυρο έβλεπε την κυρία Θέκλα στο μπαλκονάκι της να κρεμάει κάτι τελευταία ρούχα στην απλώστρα. Τότε του ήρθε μια ιδέα φοβερή.

Μόλις εξαφανίστηκε η «μάγισσα» από το μπαλκόνι, άρπαξε το όπλο του και γονάτισε δίπλα στο ανοιχτό παράθυρο. Έκλεισε το ένα μάτι και υπολόγισε την απόσταση.

«Στοχεύσατε, πυρ!» φώναξε.

Οι χρωματιστές κάψουλες του όπλου του εκσφενδονίστηκαν με δύναμη και έκαναν το άσπρο φανελάκι της κυρίας Θέκλας πουά.

«Καλά να πάθεις, κυρα-Θέκλα!» είπε και ξαναστόχευσε.

Μέσα σε λίγα λεπτά τα ρούχα της μπουγάδας της γεπόνισσας είχαν γίνει σαν αποκριάτικα.

«Χα, χα!»

**Φίλες και φίλοι, την προσοχή σας παρακαλώ. Χάθηκε
κουνέλι γκρίζο και τροφαντό. Με μακριά αυτιά και
πεταχτό τσουλούφι. Ακούει στο όνομα Ροδόλφος.**

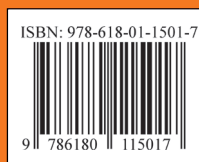
**Η θεία Ουρανία και ο Άγγελος σκόπευαν εκείνο το βράδυ
να διασκεδάσουν στον διαγωνισμό μπιρίμπας της Δημοτι-
κής Λέσχης Ηλικιωμένων (Δ.Λ.Η.), αλλά τα πράγματα δεν
πήγαν όπως τα είχαν προγραμματίσει. Ο λατρεμένος τους
κούνελος, ο ένας και μοναδικός Ροδόλφος, εξαφανίζεται.
Ποιος τον πήρε; Πού τον πήγε; Πώς και γιατί;**

**Θεία και ανιψιός έχουν μπροστά τους μια εξαιρετικά
σημαντική αποστολή. Πρέπει να καταστρώσουν σχέδια
για να ανακαλύψουν τι πραγματικά συνέβη και να πάρουν
πίσω τον αγαπημένο τους Ροδόλφο. Θα τα καταφέρουν;**

ΣΕΙΡΑ ΚΑΤΑΝΟΗΣΗΣ ΚΑΙ ΑΝΑΓΝΩΣΗΣ ΦΡΟΥΤΑ

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΜ: 17875